Атомник України

№24 (1071) 24 червня 2021 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

27 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ МОЛОДІ

Голова ОМ ЗАЕС Сергій МОШНІК: «Намагаємося постійно вдосконалюватися!»

Голову організації молоді Запорізької АЕС я зустріла на майданчику за спортивно-оздоровчим комплексом під час змагання зі стрітболу. У сонячний день під ритмічну музику All In Together від Skyzoo & Torae хлопці з різних команд намагалися влучити м'ячем у кошик, а Сергій Мошнік стежив за грою та вже готувався до нагородження переможців. Відчувався дух азарту, сили і водночас єдності. «Наскільки жваво та весело свій вільний час проводить молодь! — подумалося мені. — А літо ж тільки почалося…»

— Дуже спекотно тут у вас сьогодні! Скажіть, Сергію, готуєте ще щось захоплююче цього літа?

— Найяскравішою подією будуть, мабуть, велогонки. Дуже масштабний захід, який відбудеться 3 липня! У ньому будуть задіяні і місто, і Запорізька атомна електростанція, і профком, і багато організацій, які приєднались як спонсори. З усієї України чекаємо велику кількість учасників. Зараз упритул займаємося підготовкою, досліджуємо трасу. Маршрут велогонки пролягає степами Василівського району. Там приголомшливі краєвиди: природа, коні, дикі кабани, є річка, в якій можна скупатися. Багато хто, коли дізнався про цей захід, купив собі велосипед і хоче поїхати з нами.

— Нещодавно ви провели аква-суботник, де берете такі цікаві ідеї?

— Взагалі вони часто виникають спонтанно. Коли збираємося активом, Радою організації молоді, кожен щось пропонує. Ми намагаємося постійно вдосконалюватися, придумувати нові заходи, щось запозичуємо у інших станцій, об'єднуємося, потім проводимо фінал між майданчиками.

А от аква-суботник нас запросили провести люди, які мають каяки. І ми одразу ж відгукнулися. Це дуже оригінальна подія, таке на воді ще ніхто не проводив. Буває, працівники ЗАЕС пропонують приєднатися до якоїсь акції або заходу і просять допомогти їм. Організовуємо й пропонуємо щось своє.

— У нас взагалі дуже активна молодь…

— Так, і вона на все відгукується. Приходять нові люди, з новими ідеями, з творчим підходом. Про захід «Особливий день для особливої мами» для матерів, які виховують дітей з інвалідністю, ви вже знаєте. Його ініціатором стала Олена Вялова. Ми організували їм міні-свято. А тепер хочемо зробити фотовиставку, щоб привернути увагу суспільства до цих прекрасних і сильних жінок.

(Закінчення на 2-й стор.)

28 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Шановні спілчани!

Прийміть мої щирі вітання з визначним державним святом — Днем Конституції України! Ухвалений 25 років тому, 28 червня 1996 року, Основний Закон держави наголошує на абсолютній цінності людини, її житті і здоров'ї, честі і гідності, недоторканності та безпеці.

Нехай же ці задекларовані у найважливішому Законі країни гарантії стануть справді визначальними для держави, щоб усі громадяни відчували себе захищеними і впевненими у завтрашньому дні.

На жаль, сьогодні влада в Україні не завжди керується у своїх діях буквою Основного Закону, забуває про визначальні права і свободи громадян, серед яких — право на достатній життєвий рівень, право на заробітну плату, право на захист від незаконного звільнення, право на належні, безпечні та здорові умови праці, право на об'єднання у профспілки і на соціальний захист…

Спільне прагнення облаштувати гідну працю і гідне життя людини виявляє повсякчас і багатогалузева Атомпрофспілка України, яка завжди готова до плідного та конструктивного діалогу з владними структурами та соціальними партнерами.

Бажаю усім вам, дорогі спілчани, миру і добра, здійснення мрій і надій на краще. Міцного здоров'я, родинного щастя та благополуччя!

Голова Атомпрофспілки **Валерій МАТОВ**

ЗБЕРЕГТИ ДЕРЖАВНЕ СТРАТЕГІЧНЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДП «СхідГЗК» — в управління ДП НАЕК «Енергоатом»

22 червня 2021 року відбулася нарада під головуванням Міністра енергетики України Германа Галущенка за участю першого заступника міністра, керівників і провідних фахівців ДП НАЕК «Енергоатом» і ДП «СхідГЗК» та Атомпрофспілки. На порядок денний було винесено питання збільшення у 2021 році видатків Міненерго на фінансування нової бюджетної програми «Державна підтримка урановодобувного підприємства на часткове покриття витрат на виробництво уранового оксидного концентрату», про стан виконання першочергових заходів, необхідних для виведення з кризової ситуації ДП «Східний гірничо-збагачувальний комбінат», передбачених Дорожньою картою. Зокрема, йдеться про укладення додаткової угоди до довгострокового договору між ДП «СхідГЗК» та ДП НАЕК «Енергоатом» на поставку уранового оксидного концентрату у другому півріччі 2021 року.

Як повідомив Голова Атомпрофспілки Валерій Матов, який брав участь у нараді, було прийнято декілька надзвичайно важливих рішень. Міністр енергетики підтвердив представнику ДК «Ядерне паливо» про ліквідацію концерну. «І вже найближчим часом його не повинно бути», — зазначив міністр. Представник Міністерства фінансів України повідомив, що Мінфін не підтримує жоден із варіантів фінансової підтримки ДП «СхідГЗК» з Держбюджету. Тому на засіданні обговорювався єдиний варіант виведення з кризи уранового підприємства — ефективна модель взаємодії двох державних підприємств: ДП «СхідГЗК» і ДП НАЕК «Енергоатом».

— Головною новиною наради, — зазначив Валерій Матов, — стала пропозиція т.в.о. президента ДП НАЕК «Енергоатом» Петра Котіна. Йдеться про зміну органу управління ДП «СхідГЗК» — передачу функції управління ДП «СхідГЗК» до НАЕКу. Те, що «Енергоатом» стане органом управління комбінату, дає надію на стабільність у його роботі, фінансову підтримку його та інвестиції для розвитку Новокостянтинівського родовища, розв'язання інших проблем, наприклад, закриття Смолінської шахти. Ця форма взаємовідносин прийнятна й НАЕКу, адже, як орган управління, Компанія здійснюватиме контроль за поточною роботою ДП «СхідГЗК», його фінансовими результатами. Така модель взаємодії не вимагатиме від НАЕК певних узгоджень з міжнародними організаціями щодо кредитного портфелю.

Як ця форма буде відповідати законодавству, над цим подумають юристи. Але сам факт оголошення такого рішення є надзвичайно важливим. На сьогодні необхідне відповідне рішення Кабінету Міністрів, тому що обидва підприємства мають статус «державного»: ДП НАЕК «Енергоатом» перебуває у прямому підпорядкуванні Кабміну, ДП «СхідГЗК» — Міненерго. Міністр запевнив, що питання оперативно буде винесене вже на найближче засідання Кабміну.

АТОМПРОФСПІЛКОВІ ПРОЄКТИ

Ґендерні принципи в енергетичній галузі України

17-19 червня 2021 року в Чернігові, на базі НМЦ профспілок, відбувся тренінг «Ґендерні принципи в енергетичній галузі України», в якому брали участь представники Запорізької АЕС, Южно-Української АЕС, Чорнобильської АЕС, Рівненської АЕС, ВП «Атомремонтсервіс» (АРС) і Дирекції ДП НАЕК «Енергоатом». Цей навчальний проєкт є продовженням обговорення «Кодексу етики та ґендерних принципів в енергетичній галузі України», який було презентовано на круглому столі в агенції «Укрінформ» (інформація «АУ» №23).

Протягом трьох інтенсивних тренінгових днів учасники заходу разом з експертками з МГО «Соціальні ініціативи з охорони праці та здоров'я» у формі теоретичних і практичних занять розбирали принципи, цінності та обов'язки, як працівників і профспілок, так і роботодавців, з метою створення найкращих умов для реалізації потенціалу жінок і чоловіків, а також для максимально успішної діяльності підприємств енергетичної галузі України.

Тема для енергетиків, на жаль, є актуальною, зазначив заступник Голови Атомпрофспілки Павло Прудніков: «В енергетичній галузі України, хоча вона є одним з найбільш потужних і важливих для національної безпеки секторів економіки, фактично існує ґендерний дисбаланс, адже більшість працівників — це чоловіки. У галузі також є ґендерний розрив у рівні заробітної плати, який перевищує середнє економічне значення у цілому на підприємствах України».

27 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ МОЛОДІ

Голова ОМ ЗАЕС Сергій МОШНІК:
«Намагаємося постійно вдосконалюватися!»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Іноді плануємо й невеликі заходи, прив'язуємося до календарних дат. Наприклад, на початку липня, до Дня сім'ї, намагаємося проводити свята для всієї родини. Позаминулого року організовували дитячий квест; цьогоріч культмасова комісія ще розмірковує над чимось цікавим.

— І будуть ще заходи чи проєкти?

— Авжеж! У серпні пройде триатлон. Теж масштабна подія, до нас приїде багато команд з інших міст нашої області та інших областей. Учасники дуже люблять триборство. Ви знаєте, Організація молоді Атомпрофспілки оголосила конкурс проєктів, і ми подали свій — про заохочення донорів «Ми з тобою однієї крові…»

Це робиться для популяризації донорства на атомній електростанції і в місті. Ми вирішили нагадати молоді, наскільки це важливо і потрібно. Серед донорів у нас є і Олександра Двізова з гідроцеху, така тендітна дівчина, а вже почесний донор. Зараз будемо робити мотиваційний ролик, розповідати про важливість донорства.

— А чи плануєте в майбутньому залучати молодь до актуального сьогодні напряму екожиття? Проводити якісь заходи, наприклад, до Дня відмови від паління, Дня здоров'я, Дня фізкультури та спорту? Для організації молоді це було б цікаво? Взагалі у нас молодь в ОМ палить? Ви, наприклад, палите?

— Ні, не палю. Веду здоровий спосіб життя…

— Я так розумію, що більшість тих, хто сьогодні тут, теж ведуть здоровий спосіб життя! Ви популяризуєте в ОМ таку життєву позицію чи сама молодь переймає принципи ЗСЖ, бо бачить ваші позитивні результати?

— Так, у нас весь актив веде здоровий спосіб життя. Але сила ОМ в тому, що ми єдині. У нас дуже близькі, теплі й дружні взаємини. Допомагаємо одне одному на виробництві, підтримуємо порадами поза роботою. Разом проводимо заходи. Я прихильник ідеї: скільки ти віддаєш — стільки до тебе й приходить. А молодь поступово приєднується, бо їй подобається наш підхід.

— Якщо порівняти організацію сьогоднішню з тією, що була на початку 2000-х, можна помітити, що нині вона активно набирає вагу. Як плануєте далі розвиватися?

— На початку 2000-х років організація молоді розпочинала свою діяльність і стала рушійним моментом молодіжного руху на ЗАЕС. На той час це була сильна команда однодумців. Навіть зараз ми зустрічаємося з молодіжними активістами та лідерами минулих літ, обговорюємо заходи, вони діляться своїм досвідом.

Будь-яка організація повинна постійно розвиватися. Ми щорічно проводимо як традиційні заходи, так і нові. Потім аналізуємо, що сподобалося людям, а що слід змінити. І запускаємо нові проєкти.

Ось стрітбол проводиться понад 10 років. Він дуже популярний. Уперше цього року провели акцію «Історія нашого кохання» до Дня закоханих, багатьом сподобалася — тож будемо її продовжувати. В активі ОМ майже 40 осіб. Молоді на станції працює за дві тисячі. Нам вдається залучати до різних заходів багато з них.

— А яка сьогодні молодь? Що її приваблює у ваших заходах? Можливість поспілкуватися, проявити себе?

— Найголовніше те, що ми працюємо і взаємодіємо разом, а це — командний дух. І помічаєш: ми всі працюємо як єдиний механізм, і це приводить до успіху. Так у всьому. У нас чудовий актив ОМ. Це хороші, добрі, старанні, креативні, перспективні люди, спрямовані на досягнення загального результату.

— Дякую за розмову! Хай щастить вам! Очікуємо на яскраві враження разом з вами!

Ірина ГОРТЕНКО

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

У День державної служби профспілки закликають до переоцінки ролі державного сектору

День працівника громадського обслуговування (День державної служби) ООН уперше проголосила 23 червня 2002 року, але за останні два роки він набрав більшої ваги, оскільки працівники державної служби були на передовій лінії у боротьбі з пандемією. На жаль, вдячність людей і символічні жести урядів не були трансформовані у кращу оплату або умови отримання державних послуг. А згодом і подяк, особливо урядів та політиків, дедалі менше.

Незважаючи на всі оплески, багато урядів застрягли у старих способах мислення стосовно необхідності фінансової підтримки державного сектору. Незважаючи на визнання того, що «режим жорсткої економіки» у відповідь на банківську кризу 2008 року зруйнував наші державні послуги та здатність реагувати на пандемію, багато можновладців знову ставлять на порядок денний скорочення державного боргу. Наприклад, наприкінці 2020 року, майже через рік після початку пандемії, Єврокомісія піддає сумніву рішення держав-членів щодо підвищення заробітної плати медичним працівникам, оскільки ці заслужені підвищення заробітної плати можуть означати вищий державний борг. Це була саме та політика, наслідком якої стала неготовність наших суспільств упоратись із шоком внаслідок пандемії, і саме таку ідеологію нам потрібно залишити позаду, щоб побудувати більш стійку Європу.

Державні послуги є основою наших суспільств у будь-який час. Працівники охорони здоров'я та соціальних служб, водопостачання та санітарії, освіти, податкових адміністрацій, в'язниць, електропостачання, транспорту та інших державних послуг є тими, хто забезпечує функціонування наших громад. Але десятирічна політика «жорсткої економіки» призвела до того, що якість послуг була зруйнована задовго до початку пандемії. Це стало не тільки наслідком високого рівня вигорання серед персоналу, а й неможливості забезпечити якісними державними послугами тих, хто має потребу в них.

Пандемія висвітлила ці проблеми у службах охорони здоров'я та догляду. Й особливо перша хвиля характеризувалася браком ресурсів. Нестача засобів індивідуального захисту, ліжок у відділеннях інтенсивної терапії та відсутність підготовленого персоналу — усе це призвело до того, що багато лікарень по всій Європі не впоралися з викликом. Тепер ми знаємо про трагічні результати, про смерті, яких могло не бути, але довгострокові наслідки ще попереду.

У наступні роки служба охорони здоров'я намагатиметься вирішити комплекс проблем тих пацієнтів, лікування яких було перенесено через пандемію.

Проблема неукомплектованості персоналу посилюватиметься через продовження «вигорання» і довготривале лікування від COVID серед наявного персоналу, а також через брак часу, потрібного для підготовки нового персоналу.

Для того, щоб служба охорони здоров'я могла впоратися зі зростаючою кількістю пацієнтів, лікування яких було відтерміновано, та забезпечити їх якісний догляд, важливо зберегти кількість нинішнього персоналу і привабливість професії медсестри та інших медичних працівників.

У короткостроковій перспективі вищий рівень заробітних плат, кращі умови та доступ до психосоціальної підтримки можуть убезпечити сектор від відпливу кадрів. У довгостроковій перспективі має бути більш системний підхід, збільшення інвестицій у державні медичні послуги, щоб забезпечити належний рівень добре підготовленого персоналу в усіх професіях охорони здоров'я.

Надання соціальної допомоги з метою отримання прибутку, а також превалювання інтересів акціонерів над працівниками та користувачами послуг з догляду стає на заваді реалізації права на догляд, закріпленого в Європейській опорі соціальних прав.

Крім секторів охорони здоров'я та догляду, які постраждали від десятирічного недофінансування, скорочення бюджету торкнулось інших державних послуг: утримання в'язниць, комунальних послуг, послуг податкових адміністрацій тощо.

Якщо ми бажаємо відновити і побудувати більш стійку Європу, екстреного фінансування та короткострокових заходів допомоги недостатньо. Пандемія надала нам унікальну можливість робити речі по-іншому, і вписати нову сторінку в прийнятті сміливих політичних рішень. Європа повинна скористатися цією можливістю.

Настав час оскаржити міф про те, що не вистачає грошей, щоб інвестувати в державні послуги. Світ щороку втрачає 427 мільярдів доларів несплачених податків внаслідок міжнародних корпоративних податкових зловживань та ухилення від сплати приватних податків. Гроші є, і вони можуть працювати на користь державним інтересам за умови, якщо великі корпорації і багатії будуть сплачувати свою справедливу частку податку. Для цього має відбутися кардинальна зміна у функціонуванні суспільства. Національні уряди та інституції ЄС повинні вжити сміливих заходів і визначити пріоритет важливості працівників, людей і планети перед прибутком.

Метте НОРД,
Президент Європейської Федерації Профспілок працівників громадського обслуговування (EPSU)

Ян Віллем ГУДРІААН,
Генеральний секретар EPSU

Валерій МАТОВ,
Голова Атомпрофспілки України, член Виконкому EPSU

Юрій ПІЖУК,
Голова Профспілки держслужбовців України, Голова Регіональної Організації Північно-Східного Округу EPSU

МЕДИЦИНА МІСТ-СУПУТНИКІВ АЕС

Вараська лікарня на передовій боротьби з COVID-19

Пандемія COVID-19 сколихнула увесь світ і змусила лікарів буквально на ходу вчитися боротися з новою недугою. Найбільше навантаження лягло на інфекційні відділення, які перепрофілювалися на ковідні. Лікарі інфекційного відділення Вараської багатопрофільної лікарні розповіли про «ковідні» будні інфекційки, радісні та сумні моменти у роботі, про сьогодення та перспективи.

Триповерхову будівлю інфекційного відділення звели наприкінці 70-х років минулого століття — однією з перших у лікарняному комплексі колишньої СМСЧ № 3. Ще тоді до кожної палати були проведені стаціонарні кисневі розводки. Цей факт, а також обладнані інфекційні бокси і наявність кваліфікованого персоналу — все сприяло відкриттю ковідного шпиталю саме на базі інфекційного відділення Вараської багатопрофільної лікарні. Право офіційно лікувати пацієнтів з діагнозом COVID-19 отримали тут у грудні минулого року.

— Наше відділення розраховане на 20 ліжок — 5 дорослих і 15 дитячих, але коли ми отримали статус ковідної лікарні, то збільшили кількість ліжко-місць до 40, — пояснює завідувач інфекційного відділення, лікар-інфекціоніст В'ячеслав Глушко. — Загальна ж кількість стаціонарних місць для хворих на ковід сягає сотні, ці решта ліжок розміщені в сусідніх відділеннях лікарні: терапії, кардіології та інших. Там лікуються ті, хто вже не заразний і потребує реабілітації після хвороби.

З квітня ковідний пакет для лікарень не фінансується

За останні п'ять років умови перебування пацієнтів у інфекційному відділенні зазнали суттєвих якісних змін — в основному завдяки фінансовій підтримці благодійників. У будівлі розширили та осучаснили мережу кисневих проводок, оновили всю сантехніку, відремонтували частину палат, замінили двері до боксів.

Для належного моніторингу стану хворих на ковід у інфекційне відділення були закуплені пульсоксиметри, тонометри та кисневі концентратори.

— Кисню завжди йшло багато, особливо в пікові періоди — до 50-60 балонів за добу. На початку епідемії траплялися випадки дефіциту кисню, коли доводилось економити балони, на повну потужність використовувати кисневі концентратори. Зараз, на щастя, такого немає, — запевняє В'ячеслав Глушко.

Щодо основних ліків проти COVID-19 і засобів індивідуального захисту для медичних працівників, то з грудня минулого року до березня нинішнього все це надходило в лікарню у достатній кількості і фінансувалося Національною службою здоров'я України (НСЗУ). З цих грошей платили і надбавки працівникам інфекційного відділення за роботу з ковідними хворими. Проте в піковий період «третьої хвилі» пандемії, що припав на весняні місяці, медикам довелося працювати без компенсаційних доплат.

— Нині лікарня не має дозволу від НСЗУ на надання ковідного пакета послуг, тобто квітень-травень ми пропрацювали без доплат, — зазначає В'ячеслав Глушко. — Така ситуація не лише в нас, а й по всій Україні. Вирішують, які медичні заклади залишати у статусі ковідних лікарень, а які закривати. Питання, чи буде у нас ковідний пакет, чи ліквідує НСЗУ заборгованість за два місяці перед медичними працівниками та чи буде фінансуватися лікування хворих на коронавірус, наразі залишається відкритим.

Найважче медсестрам і санітаркам

У колективі інфекційного відділення — дев'ятнадцять працівників: двоє лікарів, десять медсестер, сім санітарок, сестра-господарка і старша медична сестра. У пікові періоди, коли хворих особливо багато, залучають медсестер з інших відділень лікарні. За словами лікарів, найбільше сьогодні не вистачає в інфекційному відділенні вправних рук санітарок. Минулоріч, коли пандемія почала ширитись Україною, багато хто з них звільнився через острах перед мало вивченою недугою.

— Спочатку всі ми не знали, куди бігти і що робити, — пригадує лікар-інфекціоніст Лариса Сторожук. — Найважче, хоч як дивно, було навчитися правильно одягати-знімати захисні костюми та засоби індивідуального захисту. Це сьогодні все відпрацьовано до автоматизму.

Лариса Сторожук наголошує, що без праці середнього і молодшого медичного персоналу

(медсестер і санітарок) лікарям самотужки було б дуже важко боротися з хворобою.

— Медсестри — це дуже важлива ланка. Лікар призначає лікування, а виконавцем усіх маніпуляцій є медсестра. Вона повинна вколоти вену, поставити катетер, зібрати біологічний матеріал для аналізів. Це дуже велика за обсягом робота. І все це в захисному костюмі, який складається не з однієї, а двох пар рукавичок (!), респіратора, захисних окулярів, щитка. Санітаркам теж нелегко. Вони не лише прибирають 14 палат, у кожній з яких є санвузли, а й коридори, східцеві прольоти, маніпуляційну. Вони допомагають хворим переодягатися, дійти до туалету, змінити памперс. Але, на жаль, санітарок бракує. Тому ми дуже вдячні родичам пацієнтів, які залишаються поруч зі своїми рідними і допомагають за ними доглядати.

Командна робота

— А як же інші інфекційні хвороби? Невже вони кудись щезли і залишився тільки ковід?

— Звичні всім інфекційні хвороби — фарингіти, ларингіти, бронхіти, пневмонії, кір, вітряна віспа, кишкові інфекції та інші — нікуди не поділилися, — каже В'ячеслав Глушко. — Просто зараз їх намагаються лікувати амбулаторно сімейні лікарі або педіатри, а у випадках ускладненого перебігу — стаціонарно на базі дитячого або інших відділень Вараської лікарні.

Інфекційне відділення працює в постійному тандемі з іншими відділеннями лікарні. Наприклад, лікарі ультразвукової діагностики Юлія Рижко та Оксана Васьковець часто приходять зі своїми портативними УЗД-апаратами і проводять обстеження легенів, серця, черевної порожнини, нирок у киснезалежних пацієнтів інфекційного відділення, які не можуть самотужки дійти до рентген-установок чи КТ. Періодично навідується до хворих на ковід лікар-реабілітолог Ірина Денека з неврологічного відділення, котра професійно навчає розробляти легені, скуті фіброзом після довготривалої кисневої терапії. Правильно підібраний комплекс вправ з дихальної гімнастики значно пришвидшує реабілітацію пацієнтів після затяжної хвороби.

Довідково: *За шість місяців функціонування ковідної лікарні на базі інфекційного відділення Вараської багатопрофільної лікарні тут було проліковано майже 300 хворих, 156 з них потрапили на лікарняне ліжко під час «третьої хвилі» пандемії навесні цього року.*

Найбільше летальних випадків припало на останній спалах — 14 людей померли впродовж квітня-травня.

За весь період, з грудня минулого року до травня нинішнього, в інфекційному відділенні від COVID-19 та його ускладнень померло 26 осіб. Переважна більшість з них мали поважний вік та супутні хронічні захворювання.

Олена РОМАНІК
Фото автора

Профспілки відповідно до Конституції України є єдиними організаціями, яким делеговано право на захист прав та інтересів трудящих!

КОЗАК-АТОМПРОФСПІЛКОВЕЦЬ

Ветерани АТО/ООС з Кіровоградщини — переможці Чемпіонату України

У Києві відбувся Чемпіонат України з українського рукопашу «Спас». У складі команди ветеранів АТО/ООС Кіровоградщини у змаганнях брав участь Михайло Мельник, т.в.о. заступника голови Східної об'єднаної організації профспілки.

Чемпіонат проходив у Національному природному парку «Голосіївський» (м. Київ), у заході взяли участь 8 команд із різних куточків країни, майже 2000 учасників. Організатором став Президент Всеукраїнської федерації «Спас» Олександр Притула.

«Уперше змагання «лава на лаву» були проведені 1995 року на острові Хортиця, — розповідає Михайло Мельник. — І так склалося, що кілька років поспіль на чемпіонаті перемагала команда із Запоріжжя. Потім гучно заявили про себе хлопці з Дніпропетровщини. Чимало з них є майстрами спорту з боротьби, рукопашного бою. Отож ці дві команди вважалися найсильнішими в Україні. Тому досвідчені учасники одразу почали нас, новачків, підбадьорювати: ну, може, вдасться хоча б один бій виграти — то й добре».

До складу Кіровоградської команди увійшли 25 мужніх чоловіків — переважно це учасники АТО/ООС з Кропивницького, Світловодська, Помічної, Новомиргорода та Олександрівки. Хлопці були налаштовані рішуче, адже мали непогану фізичну підготовку та досвід дій у складних ситуаціях. Тож, як кажуть, «бойове злагодження» провели прямо на місці. Уважно дослухалися до порад досвідченого учасника, який зосередив увагу на технічних моментах, зокрема, як правильно зробити розстановку бійців.

«Коли ми виграли два бої, це нас надихнуло на подальшу активну боротьбу, навіть дрібні травми не засмутили, — каже М. Мельник. — І завдяки завзятості та згуртованості наша команда перемогла! Це стало несподіванкою для всіх учасників, а ми з хлопцями щиро раділи. Коли сповнені емоцій поверталися додому в автобусі, приємним сюрпризом став телефонний дзвінок від Марії Чорної —

новопризначеної голови Кіровоградської ОДА. Вона привітала нашу команду з перемогою».

Довідково: *«Лава на лаву» — традиційні козацькі бої, в яких сходяться дві команди по 25 осіб. За правилами, штовхати один одного учасники можуть лише в груди та передпліччя (дозволяють удари вище пояса та нижче шиї). Перемогу здобуває та команда, яка виштовхає супротивників за визначену лінію. Кожна лава обирає свою тактику бою, форма її побудови може бути різною, бійці тримаються за руки або б'ються окремо, обличчям до обличчя, або у бічному положенні.*

Історично «лава на лаву» є козацьким бойовим мистецтвом. Під час таких спортивних забав козаки тренувалися міцно тримати стрій, що було вкрай важливо у рукопашному бою XVII-XVIII століть.

Цікаво, що за кожним козаком у лаві «закріплялося» своє місце. Наприклад: лівий з правого краю. І це місце передавалося від прадіда до діда, батька, онука.

Підготувала Олена КУБАРЄВА

ЗАКОНОПРОЄКТ ЩОДО ОПЛАТИ ПРАЦІ

Профспілкову пропозицію враховано

Міністерством розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України розроблено проєкт закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оплати праці». За інформацією Департаменту з питань бюджету та оплати праці апарату ФПУ, у ньому враховано профспілкову позицію щодо: вилучення із структури мінімальної зарплати доплат за суміщення професій (посад), виконання обов'язків тимчасово відсутнього працівника, оплати за залучення до роботи у вихідні, святкові та неробочі дні, суми індексації заробітної плати та компенсації втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків виплати заробітної плати, а також врахування при визначенні розміру мінімальної зарплати прогнозного індексу споживчих цін (зміни до статті 9 ЗУ «Про оплату праці»).

На узгоджувальній нараді в режимі відеоконференції взяли участь представники СПО об'єднань профспілок та Уповноваженого ВРУ з прав людини, від яких у рамках опрацювання проєкту надійшли пропозиції та зауваження.

Основні дебати викликали пропозиції до статті 100 Кодексу законів про працю України щодо визначення підвищеної оплати праці зайнятих на важких роботах, роботах зі шкідливими, особливо шкідливими та небезпечними умовами праці, а також роботах з особливими природними географічними і геологічними умовами.

З огляду на важливість питання сторони домовилися продовжити обговорення спірних позицій у рамках доопрацювання зазначеного законопроєкту.

Олексій КОРЕЦЬКИЙ

СПОРТИВНІ АТОМНІ ТАЛАНТИ

Богатирська сила Сергія Козловського

Місяців зо два тому зустрів на вулиці давнього знайомого Сергія Козловського. «Цьогоріч я виконаю норматив майстра спорту міжнародного класу, гарантую. Я й Михайлові Гуку пообіцяв». Від тренера-наставника Сергія Бухтійчука Аркадія у відповідь на запитання, чи готовий підопічний до такого «марш-кидка», почув: «Не факт. Крім фізичних кондицій треба ще й психологічно бути готовим. Але налаштовуємося…»

Молоді люди зазвичай на якомусь етапі життя намічають собі плани на майбутнє. Спонукальними мотивами можуть бути події різного характеру: від — я доведу батькові й матері, що не ликом шитий, до — про мене гримітиме слава не лише в Україні, а й на увесь світ, бо я талановитий і розумний!

Сергій Козловський серед однолітків не визначався фізичними кондиціями, був худеньким підлітком. А хотілося на пору змужніння бути на вигляд, як мовиться, не останнім у гарті й витривалості. Тож із товаришем заглянув до спортивної зали пауерліфтингерів, де на той час «балувалися» зі штангою та гантелями знані не лише в Україні атлети — рекордсмен світу Олександр Кутчер, майстри-міжнародники Микола Олійник, Аркадій Бухтійчук, неодноразові чемпіонки Європи та світу заслужені майстри спорту Олена та Оксана Дмитруки, Тетяна Скрипка. Виявилося — люди не пихаті, раді допомогти порадою у тренувальному процесі.

Десь за рік Сергій набрав понад 25 кг власної м'язової ваги, почав скоса поглядати на штангу, що не так давно здавалася недосяжним монстром. Зрештою подолав розрядну норму кандидата у майстри. 2008 року вже виконав норматив майстра спорту. І пішло-поїхало. Зростала вага тіла і його результати, до речі, не лише у спорті.

Закінчив економічний факультет Університету розвитку людини «Україна». У колективі атомників почав підніматися щаблями професійного зростання, працюючи електрослюсарем цеху ТАВ. З'ясувалося, що знань замало, вступив до Львівської політехніки, аби «підкачати мізки». І на цій ділянці життєвого шляху все склалося. Нині як інженер-дефектоскопіст відділу контролю металу добирається до вершин майстерності.

Звичайно, охопити все разом було складно, і Сергій відклав «на потім» мрію виконати норматив майстра спорту міжнародного класу. Хоча потенціал у нього для цього був.

У Славутичі 2010 року він став переможцем турніру «Силачі Атомпрофспілки». Тоді у змаганнях взяли участь 14 представників з Южно-Української, Рівненської, Запорізької та Хмельницької АЕС, АРСу, НАЕК «Енергоатом». Конкурс складався з трьох дисциплін: «колода», «підняття легкового автомобіля» та «тягач».

2011 року боротьбу вели 17 суперників, які «крутили коромисло», здійснювали «прогулянку фермера» та піднімали автомобіль з положення напівприсядки.

Повернувши вдруге на звичне місце отриманий за перемогу кубок, Сергій поставив за мету залишити його собі назавжди. «Я навіть пилюку навкруг нього не часто витирав, щоб прижився», — пригадав богатир. Отож до змагань 2013 року готувався наполегливо і завзято.

Змагались атлети у чотирьох дисциплінах: біг з «колодязем» вагою 240 кг на відстань, підіймання геть незручної шестидесятикілограмової гантелі з товстим держаком, закидання камінців вагою послідовно 90 та 100 кілограмів на висоту 120 сантиметрів та тяга вантажівки.

У першій та третій вправах Сергій став другим, третім у підніманні гантелі, а вантажівку, як мовиться, взяв «на-ура», і переміг.

Суперники виявилися не готовими боротися в усіх видах. А наш атлет методично вів справу до перемоги. Відтоді Кубок назавжди оселився в кімнаті богатиря. Чотирирічний син інколи бере його в руки, грається з медалями. Приглядається на майбутнє.

Років шість-сім Сергій не бачив себе у когорті провідних атлетів-пауерліфтингерів: сімейні справи, професійні та інше. Але мета залишилася. І разом із Аркадієм Бухтійчуком він став готуватися до змагань.

Процес цей на перший погляд простий і монотонний, але інакше досягти успіху не вдасться. Техніка, правильні навантаження, психологія, харчування, настрій, екіпірування — це фактори, без яких піднімати вагу у два з половиною рази більшу за власну неможливо. І під час 11-го відкритого чемпіонату ВПА України, що відбувся у квітні в м. Луцьк, Сергій Козловський у становій тязі у ваговій категорії 110 кг, віковій — submasters 33-39 з другої спроби «потягнув» омріяні 287,5 кг та виконав класифікацію майстра спорту міжнародного класу ВПА Україна.

Серед планів атлета — виконання нормативу майстра спорту міжнародного класу в такій дисципліні, як присідання зі штангою. Для козака здійсненна мрія і така.

Віктор ГУСАРОВ

ПАМ'ЯТАЄМО ПРО ЧОРНОБИЛЬ!

У маленького сина виявили дві дорослі річні дози радіації...

Наслідки Чорнобильської катастрофи відчуватимуться ще довго. Після 26 квітня та заходів, присвячених 35-м роковинам, життя продовжується, але ми маємо знати нашу гірку історію й шанувати не тільки в пам'ятні дати тих, хто, без перебільшення, врятував світ. Ми повинні розповідати про те, що пережили люди, яким довелося на собі відчути, що таке евакуація та переселення. Що відбувалося з ними в перші дні, місяці.

Своїми спогадами з нами поділився Володимир Вербицький, працівник Чорнобильської АЕС, прип'ятчанин, ліквідатор, нині працівник однієї з організацій зони відчуження.

До аварії Володимир Вербицький із родиною жив у Прип'яті та працював на Чорнобильській АЕС у лабораторії металів дефектоскопістом рентгено-, гаммаграфування. Фахівці займалися вивченням руйнівних методів контролю зварних швів і з'єднань та поведінкою металів у радіоактивному середовищі. Обслуговувала лабораторія всі чотири енергоблоки.

Коли стався вибух, Володимир перебував удома, в Прип'яті, у нього був вихідний.

«Взагалі, провести експеримент планувалося на першій зміні. І якби так сталося, то жертв серед працівників станції було б ще більше, бо чисельність персоналу кількісно переважала. А вночі їх менше, до того ж планувалося виводити реактор з експлуатації для проведення регламентних робіт з його ремонту», — згадує колишній працівник ЧАЕС.

Уже після вибуху Володимира Вербицького викликали на станцію. Тоді викликали всіх, кого можливо, щоб попередити ризики. До Вербицьких приїхала посильна, принесла таблетки з калієм та йодом і повідомила, що всіх співробітників станції викликають на роботу.

«Вранці я здалеку побачив зруйнований реактор і зрозумів, якого великого масштабу сталася аварія. Але про рівень забруднення та його наслідки ми тоді ще не замислювалися. Просто до кінця не розуміли», — зізнається Володимир.

27 квітня мешканців Прип'яті евакуювали. Тоді людям сказали, що вони їдуть з міста всього на три дні. Тому з собою можна взяти тільки необхідне. Виявилося, що назавжди… Володимир вважає, що рішення про евакуацію прип'ятчан було правильним й організовано на достатньо високому рівні.

«Ми виїхали в одне із сіл Поліського району. З собою взяли найнеобхідніші речі та документи. Нашу родину прийняли без боязні «заразитися радіацією». Організували баньку, нагодували. У тому селі ми пробули дві доби. На жаль, я не пам'ятаю його назву та прізвище господарів, котрі надали нам притулок. Але ми їм дуже вдячні!», — розповідає Володимир.

У Прип'яті залишилося багато працівників Чорнобильської АЕС, представників міської влади, працівників житлово-комунальних підприємств та правоохоронних органів. Це було необхідно для життєзабезпечення міста.

Володимир Вербицький згадує, як 15 травня у місті стався колапс — відключили подачу електроенергії для того, щоб попередити коротке замикання, і як результат — виникнення пожеж. Холодильники в багатьох квартирах прип'ятчан були підключені до мережі. Довелося комунальникам обходити будинки для того, щоб запобігти розвитку епідеміологічної ситуації.

Після двох діб у селі сім'я Вербицьких поїхала до смт Поліське, як і багато інших прип'ятчан тоді. Там перебував штаб ЧАЕС, Володимир був секретарем комсомольської організації лабораторії металів. Члени штабу запитали: чи є куди виїхати на деякий час, чи, можливо, родина залишиться у Поліському. Після роздумів Володимир прийняв рішення їхати до Києва.

Київський штаб запропонував Вербицьким поїхати до Запоріжжя, для тимчасового проживання. Їх поселили у профілакторії.

При медичному обстеженні у сина, якому на той час було трохи більше року, виявили дві дорослі річні дози радіації. «У медсестри, яка винесла нам сина, в очах були сльози. Ми не чекали такого! Теж заплакали…»

Далі Володимир пояснює: «Річна доза — це 5 рентген. Вона розрахована на 80 кг, а син важив близько десяти… І це за один день перебування в Прип'яті та Поліському. Тоді ще ніхто не знав, що Поліське знаходиться на векторі радіоактивного розповсюдження».

Володимир був у Запоріжжі тиждень, а потім повернувся до Києва, отримав розподіл на роботу на ЧАЕС. Дружина та син поїхали у Євпаторію в санаторій...

У таборі «Казковому» місця на всіх не вистачало, тому багатьох працівників з ЧАЕС возили на базу Чорнобильської атомної станції, розташовану в одному із санаторіїв поблизу Тетерева. Після роботи їх перевіряли на спектрометрах, призначених для визначення вмісту гамма-випромінюючих нуклідів у тілі. Обстеження тривало від одного до декількох днів.

У вересні 1986 року родині дали житло в Києві…

Надія МУДРИК-МОЧАЛОВА,
провідний фахівець із зв'язків
з громадськістю та пресою ДП ЦОТІЗ

АТОМНИЙ СПОРТ

100 ВЕЛОwatt: захоплююче та драйвово

12 червня відбувся другий етап Кубка «РАЕС CUP» ювілейний веломарафон «100 ВЕЛОwatt», який цьогоріч зібрав майже 300 спортсменів та велолюбителів різного віку із різних областей України, а також сонячної Італії.

Уп'яте адміністрація Рівненської АЕС, Первинна профспілкова організація та організація молоді ППО підприємства за підтримки профспілкового комітету НАЕК «Енергоатом» стали організаторами такого масштабного велоівенту. Партнери заходу: ВП ГО «Українське ядерне товариство» у Рівненській області; торгові марки «Скиба», «Степанська», «Footbalance», «EasyFit», «Dnipro-M»; автосалон «Автоград» м. Рівне; дистриб'ютор електростимуляторів «Compex» в Україні — компанія «Медіспорт»; станція автосервісу «Бош Автосервіс Автоексперт»; виробник велосипедного мастила «Кефір»; ТзОВ «RunStyle».

Традиційно перегони стартували з пристанційної площі Рівненської АЕС. З нагоди ювілею події організатори попрацювали й над оновленням маршруту веломарафону. Траса була дуже різноманітною та прокладена мальовничими місцями Володимиреччини: мальовничі озера, вузькоколійна залізниця «Кукушка» та дерев'яні місточки, зокрема найдовший дерев'яний міст Європи. До справжнього свята спорту долучилися не лише мешканці міста-супутника РАЕС та її працівники, а й велолюбителі від Харкова до Львова та навіть Риму. Значна частина учасників — це представники діючих українських АЕС та НАЕК «Енергоатом». Безпеку вздовж усього маршруту забезпечували представники поліції, технічної допомоги, група мотопідтримки, а також медичні працівники спільно з представниками осередку першої домедичної допомоги на РАЕС.

Упродовж усього нелегкого шляху спортсмени мали змогу втамувати спрагу та підкріпитися на п'яти контрольних пунктах, де їх чекали волонтери — представники ВП ГО «УкрЯТ» у Рівненській області, профспілки РАЕС, громадських дитячо-юнацьких організацій «Ольбери» і «Пласт», випускники проєкту «Ядерна школа РАЕС». Зокрема спортивний дух усіх учасників велозмагання активно підтримували мешканці навколишніх населених пунктів. Окрім того, у смт Володимирець та на території РОК «Біле озеро» розміщувалися експозиційні платформи Рівненської АЕС, де фахівці знайомили місцеве населення із діяльністю електростанції та її вкладом у соціально-економічний розвиток регіону, а також Національного університету.

Проїхавши 100 кілометрів нелегкої дистанції, спортсмени фінішували на території РОК «Біле озеро». Результати кожного з учасників фіксувалися завдяки чіповій системі Runstyle. Усіх фінішерів зустрічали пам'ятними медалями та гучними оплесками, а приємним бонусом для учасників став смачний та ситний обід у їдальні бази відпочинку.

За результатами виснажливого змагання вже не вперше абсолютним чемпіоном серед чоловіків став Антон Пустовіт (м. Світловодськ) з неймовірним результатом 3:10:07. Срібним призером названо Богдана Зачепу з м. Кременчук. Бронзу завоював учасник із Києва Євген Паженець, якому до срібла не вистачило долі секунди. Звання найшвидшого велосипедиста НАЕК «Енергоатом» присвоєно працівнику ЗАЕС Олексію Кожадею.

У абсолюті серед жінок укотре переможницею відкритої першості стала рівнянка Ольга Віюк із часом 3:56:50. Срібло здобула Юлія Руднік-Гриньків із Рівненської АЕС, зокрема, дівчина перемогла й у номінації «Найшвидша велосипедистка Компанії». Третю сходинку посіла представниця м. Нетішин Марія Харитоненко.

Кращою командою серед підрозділів «Енергоатома» стала команда Рівненської АЕС. Друга у цій номінації — Южно-Українська АЕС, а бронзова у команди Хмельницької АЕС.

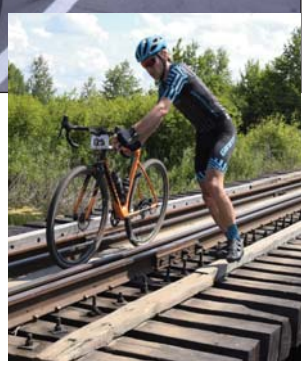

Окрім того, з нагоди ювілейного веломарафону, цьогоріч за вагомий внесок у розвиток велоспорту оргкомітет заходу відзначив генерального директора РАЕС Павла Павлишина, голову ППО РАЕС Івана Мельника, голову профкому НАЕК «Енергоатом» Олексія Лича, капітана велокоманди «РАЕС team» Олександра Кудрика та його дружину Єлизавету, а також дизайнера нагород, фотозон та інформаційної продукції Кубка «РАЕС CUP» — інженера-графіка НТЦ РАЕС Євгена Остаповича.

Незмінним учасником велосотки є генеральний директор Рівненської АЕС Павло Павлишин, який зауважив, що подолати цей досить непростий шлях допомогла потужна підтримка всіх волонтерів, які долучилися до події.

Усі призери велогонки отримали грошові винагороди, а також цінні подарунки від спонсорів змагання. Всі учасники, які подолали дистанцію, здобули пам'ятні медалі фінішерів, тож у кожного з них залишаться не лише приємні спогади, а й відзнака, якою варто пишатися. На черзі ж на атомників та всіх охочих очікує Міжнародний турнір з плавання на відкритій воді «Біле озеро», який відбудеться 31 липня — 1 серпня. Організатори обіцяють, буде не менш захоплююче та драйвово!

Віта НИШКАЛЮК
Фото Надії ТИМОФЄЄНКО

ОХОРОНА ПРАЦІ ОЧИМИ ДІТЕЙ

Конкурс перевершив усі очікування

На ЗАЕС підбито підсумки щорічного конкурсу дитячого малюнка «Охорона праці очима дітей». На урочистій церемонії усіх переможців нагородили дипломами та призами, а решту учасників — грамотами та пам'ятними подарунками. Призерів виявилося несподівано багато. А все тому, що цього року конкурс проводився серед дітей співробітників Запорізької АЕС. Результати були такі приголомшливі, що організатори – Служба охорони праці спільно з профспілковим комітетом ЗАЕС та УСП – вирішили продовжувати у такому само форматі.

— Конкурс проводився з лютого по квітень, — розповідає старший інспектор з охорони праці Світлана Таран. — Присвячений він Всесвітньому дню охорони праці. Головна мета — привернути увагу дітей і молоді до цієї теми. Щоб вони, як майбутні працівники, розуміли, що таке виробництво, які ризики можуть бути під час виконання службових обов'язків і як їх уникнути. Отже, формували високу культуру безпеки праці та оцінки цих ризиків.

Цьогоріч коронавірус вніс свої корективи, тому конкурс був оголошений лише серед дітей працівників ЗАЕС. І вперше за багато років у ньому взяло участь понад 40 учасників! Роботи виявилися настільки цікавими, талановитими і незвичайними, що я б усім розподілила 1-2 місця. Щира подяка батькам, які розповіли своїм дітям про роботу, і учасникам, які проявили талант і висловили свою думку.

Те, що всі малюнки були виконані на досить високому рівні, зазначає й технічний експерт Центрального комітету Профспілки працівників атомної енергетики та промисловості України Станіслав Родний. Адже дітьми багато уваги було приділено саме захисту, деякі намагались обіграти цю тему мультиплікаційно за допомогою казкових персонажів.

Наймолодшою учасницею стала 5-річна Уляна Соловйова, вона намалювала дерево з вогнегасником та лопаткою. Дуже любить малювати і щосуботи бере участь в онлайн майстер-класах 7-річна Таїсія Галутва, вона посіла перше місце. Тая вже знає: щоб захистити себе на виробництві, потрібно ходити в касці.

Ще одна переможниця — 10-річна Владислава Мірошниченко, вихованка ДХШ. Її робота дуже вразила суддів. Влада створила цілий комікс, в якому герої — поросята без засобів індивідуального захисту будували будинок. Будівлю спорудили, а ось здоров'я не зберегли. В 11-річного Марка Комарова теж 1 місце, він зобразив батька на робочому місці.

Розуміти, що таке охорона праці й бути освіченим у цій темі дуже важливо, вважає 15-річна Софія Малахова, яка посіла 3 місце в конкурсі. Адже від цього залежить життя і здоров'я людей, на яких чекають вдома з роботи.

Дуже цікава робота і у 15-річної Анни Вольхіної. Мама Ані працює в цеху дезактивації. Тож при підготовці до роботи багато дізналася від неї про різні засоби захисту, що використовуються на атомній електростанції.

Роботи оцінювали за номінаціями: у віковій категорії від 6 до 10 років, від 11 до 14 років, від 15 до 18 років. Відзначили й найактивніших учасників за жанрами робіт. Усіх нагородили Почесними грамотами та пам'ятними подарунками від профспілкового комітету, врахувавши побажання дітей. Кращі малюнки направлять на обласний та всеукраїнський рівень для участі в подальших конкурсах. А наступного року енергодарці зможуть побачити їх на виставці у КДЦ.

Ірина ГОРТЕНКО

НА НАЙВИЩІЙ ТОЧЦІ СВІТУ

Уродженець Вараша зійшов на Еверест

31-річний Микита Балабанов у складі української команди з альпінізму зійшов на найвищу вершину світу — Еверест.

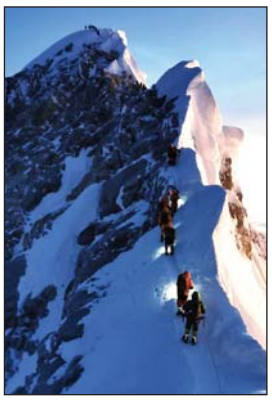

«Чотири роки тому, коли ми з Тарасом Позднієм почали разом робити сходження на різні вершини, то посміялися, що було б непогано і на восьмитисячники зробити програми, і на Еверест! Гадаю, ніхто з нас не підозрював, що все розвиватиметься так швидко. І що вже в цьому сезоні у нас вийде успішно піднятися на вершину, до того ж у повному складі, попри складний з точки зору погоди і коронавірусних «жахіть» сезон. Наша команда — найкраща!», — написав Микита на своїй сторінці у Фейсбуці.

Він додав, що у найближчому майбутньому планує повторити сходження на найвищу точку Земної кулі.

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Атомник України
Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор Людмила ГАП'ЮК
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»: 04073, м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 5000